

TERTULLIANUS ÉNEKE

A mélyből kezdje, ki magasba készül.
Poklokat járt meg minden megfeszített.
Ki porba hullt, mert mindent elveszített,
rabszolgasorsát állja meg vitézül.
A mélyből kezdje, ki magasba készül.

Vizek, vulkántüzek mélyben feszülnek:
így nő a tenger, csúcsa hegytarajnak.
Minden vetés sötétből, sárból sarjad.
Ősztől készül az aratási ünnep.
Vizek, vulkántüzek mélyben feszülnek:

Testvér, tudom, nagy templom dőlt itt romba:
az Istened keresztre feszítették.
Lopd el magadnak szent, felnagyelt testét:
lelked legmélyén ott a katakomba
ott rejtse el, bár a templomod dőlt romba.

Ha Cézárt látod diadalszekéren,
teli torokkal ordítsd a vivátot,
a te vivátod úgyis mindig átok!
A te jövőd csirázik már a mélyben,
míg Cézárt látod diadalszekéren.

Nappal tömjént gyujts pogány isteneknek,
légy katona, rabszolga, hivatalnok.
Egyszer megúnják majd az élet-malmok
a bánat-örlést, míg mások nevetnek.
Nappal tömjént gyujts pogány isteneknek.

– Katakombádba menj le éjszakára!
A holtak várnak, kik közt nincs hamis szent,
igézd, éleszd, imádd az igaz Istent.
Erőket rejt a szenvedések vára!
Katakombádba menj le éjszakára.

Fölpattant, nagy szemétől a halottnak
egyszer ragyogni kezd a katakomba.
Cézár befullad trágár vigalomba
s új zsoltárok, új dómok tornyosodnak
fölpattant nagy szemétől a halottnak...

1924

ÜZENET MILÓI VÉNUSZNAK

Tanár akartam lenni, hideg tudós,
ki eszmék kristály-csúcsain üldögél,
s a problémátlan, kékes égbolt
íve alatt derűsen lát mindent;

szerelmes kézzel termeted és fejed
után faragni ifjúi lelkemet
örök, fehér márványszobornak
s rá nevetésed igéző titkát.

– De kortárs lettem: fergeteges idők
sötét sodrában búskomor ég alatt,
midőn a szennyes Styx kiáradt,
s mindeneket belepett az árvíz.

A milliókkal úsztam a vad vizen,
szívem szivacsként szívta a szenvedést,
mázsásra nőtt, aránytalanná:
s százezer arc kusza kínja rajtam!

Így barbár lettem búskomor ég alatt,
beálltam bárdnak béna fülek között,
szívemből nagy dudát csináltam,
s balzsamokat dalolok koromnak.

Míg lábom gazban gázol a föld felett,
míg öklöm új, vad Hydra ezer fejét
bunkózza örült Herkulesként:
néha örök mosolyodra vágyom...

Mert nemcsak ottan vársz te a Louvre ölén,
– minden Kor s ember álmai távolán
feltűnsz, s a századok homályán
átragyog ős, nevető szent arcod.

Istennő! bort nyakalva a nyári hőn
öreg diófa lombja alatt: sötét,
bús barbár bárd köszönti rád a
régi szerelmesek álm-kelyhét!

1924